

עפ"ת 1150/02/22 - רום אופיר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 22-02-1150 אופיר נ' מדינת ישראל
תיק חיזוני: 83250017007

בפני **כבוד השופט עמית יורם צלקובסקי**
מערער **روم אופיר**
נגד
מדינת ישראל
משיבה
ב"כ המערער - עו"ד טל כהן
ב"כ המשיבה - עו"ד נלי מני

פסק דין

למערער יוכחה עבירה של נהיגה בשכרות לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א-1961, בכר שנאג ביום 12.12.2020 (בשעה 05:03) בכביש 57, ברכב משא פתוח, ובבדיקה ישופ שגערכה לו נמצא בליטר אוורר נשוף ריכוז אלכוהול בשיעור של 475 מק"ג העולה על הכמות המותרת- 240 מק"ג.

المعרער זמן לדין שנערך ביום **21.3.21** בבית משפט השלום לתעבורה מחוז מרכז (סגן הנשיאה, כב' השופט פר), בתה"ע 10049-01-21 ומלאו התייצב לדין, הורשע בהיעדרו בעבירה שיוכחה לו, ונדון לקנס בסך של 2500 ל"נ, פסילת רישון נהיגה בפועל במשך 24 חדשים בגין 30 ימי פסילה מנהלית, ופסילת רישון נהיגה לתקופה של 6 חדשים מותנית למשך 3 שנים.

المعרער הגיע ביום **2.1.22** באמצעות ב"כ, ביקש לבטל פסק הדין, בהטע כי הוא סובל מתופעות פוטט טראומטיות בעקבות שירות צבאי, וכי בשל כך לא התייצב לדין. המערער הציג ביום 20.1.22 חוות דעת פסיכיאטרית מיום **24.4.2017** בה צוין כי השחרר מצה"ל (בשנת 2010), בשל הפרעות הסתגלות, עם סימפטומים דיכאוניים על רקע הפרעת אישיות, וכי בשנת 2014 עבר תאונת דרכים בה נהרג חברו, והתפתחו אצלנו סימפטומים פוטט טראומטיים; ההערכה בחוות הדעת היא כי נגרמה למערער נכות נפשית בשיעור של 10%.

עוד נתען על ידי ב"כ המערער, כי בחומר הראיות קיימים כשלים ראיתיים, והוא מבקש להשמיע טענותיו בפני בית המשפט.

בית המשפט קמא דחה את הבקשה לבטל פסק הדין. בהחלטה מיום 23.1.22 נקבע כי המערער זמן לדין, וכי אין ברשותו כל תיעוד רפואי או נPsiי המעיד על "בעיה במצבו". לא הסביר מתי נודע למערער על גזר הדין שנייתן, ומהי

עמוד 1

סיבת השiego בהגשת הבקשה. עוד צוין כי חווות הדעת הפסיכיאטרית הינה משנהת 2017 בעוד שהעבירה בוצעה בחודש 12/2012. המערער אף לא הציג טענות הגנה ולא עלה כי נגרם לו עיוות דין, ונגזר עליו עונש של פסילת מינימום. בשולי ההחלטה צוין, כי "עיוון עמוק" בחווות הדעת הפסיכיאטרית מלמד על סיכון הנש��ן מנהיגת המערער, ומשכך על מרבית'ך לבחון את כשירותו של המערער לניהga טרם חידוש רישיונו.

בערעור המופנה נגד החלטת בית משפט קמא נטען כי היה מקום להתחשב בנסיבותו האישיות של המערער, וכי ההחלטה בית משפט להפנות את עניינו של המערער למרבית'ך עומדת בנגדו לקביעת בית המשפט כי מה חוות הדעת הפסיכיאטרית לא עלות נסיבות אישיות המצדיקות התחשבות. עוד נטען כי לא פורטו בפני בית משפט קמא הכספיים בחקירה כדי "**לא להיגרור לאמרות קשות נגד שוטרים המבצעים את עבודתם...**"; בענין זה טען ב"כ המערער כי בדוח פועלה לאכיפת איסור נהיגה בשכרות צוינה שעת העיכוב ללא ציון דקotas (סעיף 3 לדוח), וכי מדובר "**בתחבולה**" מכוונת שנועדה להשלים את החסר בדוח המשטרתי, בדיעבד. עוד נטען כי קיימים ליקוי ברישום מספר הדוח; נערך תיקון בדוח באחת מהשאלות שהופנו למערער ב"שיחה הראשונית" (סעיף 4), וכי מזכר של שוטר עליה כי שכח לציין את דרכן הזיהוי של המערער באמצעות מסוף ותמונה. עוד נטען כי גם אם הליקויים הינם פרי טעות יש בכך כדי להצדיק בירור עובדתי של נסיבות עירצת הבדיקה על ידי השוטרים.

ב"כ המשיבה סבורה כי אין מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא. צוין, כי בבקשת המערער הוגשה בשiego ניכר, ללא מתן הסבר לכך. המערער אף הפקיד רישיון הנהיגה ביום 20.12.21 ובקשתו הוגשה רק 2.1.22.

באשר לחומר הראיות, נטען כי השמטה ציון הדקות הינה טעות בתום לב, שכן שעת העיכוב, בציון דקotas - 05:03-05:10. עליה מההזמנה לדין שקיבל המערער ומתיאור נסיבות המקירה בכתב האישום, ובמזהר נלווה לדוח מצוינות שעת הנסיעה בבדיקה (05:10); שעת ההגעה לתחנת משטרת נתניה (05:32); זמני בדיקת ה"מאפיינים", דרישת הבדיקה, ולבסוף - בבדיקה ינשוף (05:48). עוד צוין כי מספר הדוח מופיע בעמודי דוח הפעולה, במצרכים, ובבדיקה הינשוף. נטען לבסוף, כי במהלך השימוש שנערך אישר המערער בפני קצין המשטרה - "אני מצטער...אני שתיתי בשתיים עשרה וחשבתי שהוא עבר", ויש בכך כדי להוות חיזוק ראייתי.

לא ראייתי מקום לקבלת הערעור.

המערער לא טרח להתייצב לדין, על אף שלדבריו, היה מודיע למועד הדיון, ואף לא הוגשה בקשה דחיה. במצב הנפשי המתואר בחווות הדעת הפסיכיאטרית, לא היה על פני הדברים, כדי למנוע התיצבות, והטענה לא נתמכה בכל תיעוד רלוונטי לאוטו מועד אליו זומן; זאת ועוד; המערער הגיע בקשה לביטול פסק הדין כמעט 10 חודשים לאחר שניתן פסק הדין, אף זאת ללא מתן הסבר לשינוי הבלתי סביר בהגשת הבקשה, בעת שעלה פי הוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982, היה עליו להגיש בקשה בקשה תוך 30 יום מיום המצאת פסק הדין; על כן יש להוסיף כי המערער אף לא טרח להגיש בקשה להארכת מועד להגשת ערעור, נכון חלוף תקופת הערעור מאז שניתן פסק הדין בהיעדרו.

טענת המערער בדבר עיוות דין, נוכחות הראיות שבידי המשיבה, אף היא אינה ראויה להתקבל; ב"כ המערער לא טען דבר בענין מהות"הכספיים הראייטיים" בפני בית משפט קמא, וכיודע, אין מקום להעלאת טענות שבעובדה, לראשונה, בפני

ערכאת הערעור, מთוך מה שנחזה כניסיון להפוך על פיה את ההחלטה שהתקבלה בבית משפט קמא. אצין, למללה מהצורך, כי בჩינת דוחות השוטרים אינה מללה כל יסוד לטענת ב"כ המערער בדבר קונויה ש动机 שוטר או שוטרים להפיל את המערער בפח העבירה, והיה יותר מראיי להימנע מהעלאת טענות חמורות נטולות בסיס מעין אלה. מהדוחות עולה תמונה רציפה וקוהרנטית של שלבי הבדיקה, גם אם קיימת השמטה בפירוט דקת העיכוב באחת מהמשבצות בטופס, ואין אני מוצא פגמים של ממש בדרך הכללת של مليי הדוחות ודרך ערכית הבדיקה, העולמים להעיב על התמונה הריאיתית. לא לモתר לציין כי בתיאור נסיבות המקורה בכתב האישום, מצוין על ידי השוטר כי חש ב"ריח חזק של אלכוהול" לאחר שהמערער יצא מהרכב, וכך שצווין אישר המערער עצמו כי שתי משקה אלכוהולי קודם לכך. יש בריאות אלה כדי לסלק חש בקשר לדבר קיומ עיונות דין.

גם בעונש שהוטל על המערער אין חומרה המצדיקה התעverbות, נוכח ההוראה בדבר פסילת המינימום בסוג עבירה זה, על פי סעיף 39א לפקודת התעverbות, תשכ"א- 1961, ומשריכוז האלכוהול שנמצא בבדיקה, כפול כמעט מהמידה המותרת.

בנסיבות אלה - נדחה הערעור.

המציאות תעביר פסק הדין לידי הצדדים.

ניתן היום, י"א אייר תשפ"ב, 12 Mai 2022, בהעדר הצדדים.